

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **V. M.**

zastoupena JUDr. Petrem Novotným, advokátem
se sídlem Praha 10, Archangelská 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

Odbor azylové a migrační politiky

se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2019, čj. OAM-54/ZA-ZA11-
ZA10-2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 14. 10. 2019 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. Zákona. Dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobkyně není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Shora uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně včas podanou žalobou, v níž nejprve zrekapitulovala důvody své žádosti o mezinárodní ochranu. V ní uvedla, že její manžel je Ukrajinec a žili spolu v Zakarpatské oblasti. Po válce na východě Ukrajiny začali ale Ukrajinci nenávidět Rusy a trvalo dlouho, než jí byl na Ukrajině povolen pobyt. Nakonec získala povolení k pobytu s platností na jeden rok. Dále uvedla, že se k ní jako k Rusce lidé nechovali hezky. Její manžel jezdí stále za prací do ČR a ona se bojí být v Zakarpatsku sama. Manžel chce mít děti, ale ona má strach být pak na Ukrajině s dítětem sama bez manžela. Manžel, neboť je Ukrajinec, má problém se dostat do Ruska, protože Ukrajinci mu nedají povolení do Ruska odjet. Žalobkyně to má zase opačně, existuje možnost, že jí jako Rusku nevpustí na území Ukrajiny. V žádosti žalobkyně dále uvedla svou obavu z návratu do vlasti, protože v ní panuje diktátorský a nedemokratický režim a její bezpečné vycestování tam není reálně možné.
4. Žalobkyně v žalobě vyjádřila přesvědčení, že správní orgán nepostupoval v souladu se zákonem, když lze mít dle jejího názoru za prokázané panování diktátorského a nedemokratického režimu v zemi jejího původu. Nelze proto vyloučit nebezpečí uvěznění, mučení či nelidského a ponižujícího zacházení v případě jejího návratu.
5. Obdobně lze mít dle žalobkyně za prokázanou i existenci dlouhodobého vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu jejího manžela, když zejména na východě Ukrajiny boje nepolevují. K tomu připomněla konflikt mezi ukrajinským a ruským námořnictvem v Azovském moři v poslední době. Aktuální vývoj vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině tedy v poslední době nepolevuje na intenzitě, a to zejména v souvislosti s boji na východě Ukrajiny a zmíněným konfliktem ukrajinského a ruského námořnictva, byl vyhlášen válečný stav a jsou každodenně hlášeny střety a přestřelky včetně mrtvých, a to jak mezi příslušníky vojenských jednotek, tak i mezi civilním obyvatelstvem. Dle názoru žalobkyně je tak dána důvodná obava, že v případě návratu na Ukrajinu by byla reálně ohrožena na svém životě, a v této souvislosti poukázala zejména na znění § 14a zákona o azylu, konkrétně na jeho odstavec 2 písm. c), dle něhož se za vážnou újmu považuje vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
6. Žalobkyně uvedla, že přestože faktické boje zatím probíhají převážně ve východní části Ukrajiny, odmítá zlehčování situace v ostatních částech země, neboť dochází k opakovaným násilnostem, jejichž oběťmi se stali nevinní civilisté. Stejně tak žalobkyně odmítá tvrzení žalovaného, že má možnost přestěhovat se do jakékoli jiné části Ukrajiny nezasažené konfliktem. Nic takového přitom vzhledem k její ekonomické situaci a faktickému stavu na Ukrajině reálně možné není, jedná se pouze o účelové tvrzení

žalovaného, kterým se snaží bagatelizovat její situaci. Žalobkyně je pak přesvědčena o tom, že návratem na Ukrajinu by byl v důsledku trvání ozbrojeného konfliktu ohrožen její život a s ohledem na výše uvedené splňuje proto přinejmenším podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

7. Závěrem žalobkyně namítla, že postup žalovaného byl v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nezjistil skutkový stav způsobem o němž nejsou důvodné pochybnosti a zároveň si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, odkázal i na obsah správního spisu a navrhl zamítnutí žaloby.
9. V reakci na žalobní námitky žalovaný uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně neuváděla, že by měla v zemi původu či na Ukrajině nějaké problémy se státními orgány či soukromými osobami nebo že by jí tyto hrozily ve vztahu k ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Slovní nářázky a okřikování dle žalovaného nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Před vycestováním z Ukrajiny žila žalobkyně s manželem v Zakarpatské oblasti, kde ozbrojený konflikt neprobíhá, a žalobkyně se tam může vrátit. Skutečnost, že by na Ukrajině žila sama, nemůže být dávana k tíži správnímu orgánu, zvláště v situaci, kdy další příbuzní žijí v zemi původu žalobkyně. Dále žalovaný uvedl, že nezjistil reálné nebezpečí vážné újmy, které by žalobkyni hrozilo tak, jak vyžaduje § 14a zákona o azylu, a že její žádost o mezinárodní ochranu považuje za účelovou.
10. Závěrem správní orgán konstatoval nesplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyni a má zato, že nebyla ani v průběhu správního řízení zkrácena na svých právech.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
12. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala dne 16. 1. 2019 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 21. 1. 2019 poskytla údaje k žádosti. Uvedla, že je státním příslušníkem Ruské federace, pravoslavného vyznání, není členem žádné politické strany nebo skupiny a nikdy se politicky neangažovala. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že se v roce 2015 vdala za Ukrajince pracujícího v České republice, že spolu žili v Zakarpatské oblasti, ale z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu na východě země se k ní běžní Ukrajinci nechovali

pěkně. Stejně tak by se nechovali pěkně ani k dětem, které by s manželem měli. Bojí se proto žít sama, případně s dětmi, na Ukrajině. Manžel má naopak jako Ukrajinec problém dostat se do Ruska.

13. Dne 21. 1. 2019 byl s žalobkyní proveden pohovor. Při něm mimo jiného uvedla, že v zemi jejího původu nadále žije celá její rodina. Problémy se státními orgány země původu ani Ukrajiny žalobkyně neměla. S rodinou v Rusku je v kontaktu, členům rodiny se daří dobře. Dále uvedla, že do České republiky přijela za svým manželem, který zde pracoval. Sama zde měla domluvenou práci, ovšem zprostředkovatelem pracovního povolení jí bylo sděleno, že po třech měsících jí povolení nebude prodlouženo. Sama si prodloužení vyřadit nemohla, neboť neumí česky a nezná české zákony. V Rusku nemohla s manželem žít, neboť ten čelil stejným problémům jako ona na Ukrajině. O mezinárodní ochranu požádala až 16. 1. 2019, jelikož jí končila platnost pracovního víza.
14. Výzvou ze dne 27. 8. 2019 správní orgán vyzval žalobkyni k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na den 9. 9. 2019. Výzva byla dne 2. 9. 2019 doručena zástupci žalobkyně. Dne 9. 9. 2019 se žalobkyně ani její zástupce k seznámení se s podklady nedostavili.
15. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Správní orgán konkrétně vycházel z Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 14. 8. 2019, Bezpečnostní a politická situace v zemi; z Informace OAMP MVČR ze dne 31. 7. 2019, Povolení k dlouhodobému a trvalému pobytu, zejména za účelem sloučení rodiny; ze zprávy organizace Freedom House - Svoboda ve světě 2019 – Rusko ze dne 4. 2. 2019, a z údajů o zemi za rok 2018, sebraných Mezinárodní organizací pro migraci.
16. Dne 12. 9. 2019 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, k jehož převzetí žalobkyní došlo dne 3. 10. 2019.
17. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, v němž žalovaný dospěl k závěru, že u žalobkyně není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
18. Žalobkyně v žalobě proti rozhodnutí žalovaného namítala, že v zemi jejího původu panuje diktátorský a nedemokratický režim a v případě nuceného návratu by jí hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení. Na Ukrajině, tj. domovském státu jejího manžela, pak trvá vnitřní ozbrojený konflikt, který způsobuje vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Namítla, že přestože fakticky probíhají boje pouze na východě Ukrajiny, k opakovaným násilnostem s civilními oběťmi dochází i v ostatních částech země, přestěhování se v rámci Ukrajiny jí pak neumožňuje její finanční situace.
19. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

20. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
21. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to v daném případě nepřicházelo vůbec v úvahu, protože žalobkyně zcela jasně uvedla, že nebyla členkou žádné politické strany či zastávkyní určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Ruska ani z Ukrajiny s touto problematikou vůbec nespojovala.
23. Existenci důvodů pro udělení azylu vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval podrobně na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde dospěl k závěru, že důvody posuzované žádosti o mezinárodní ochranu nelze zahrnout pod žádný z daných zákonných důvodů. Žalobkyně jako důvod uvedla snahu pobývat na území ČR společně s manželem. Žalovaný vyhodnotil irelevantnost tohoto důvodu pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu i v souladu s judikaturou správních soudů, správně poukázal konkrétně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, rozhodnutí ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004, a ze dne 2. 7. 2015, sp. zn. 3 Azs 303/2004. K závěrům správního orgánu v tomto směru nemá krajský soud v podstatě co dodat a plně se s nimi ztotožňuje.
24. Ve shodě se žalovaným proto krajský soud uzavírá, že v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení soudního nebyla tvrzena ani prokázána na straně žalobkyně existence důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
25. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny) i neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť v případě žalobkyně k tomu nebyl shledán zákonný podklad ani opodstatněnost. Rovněž v žalobě žalobkyně žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení azylu za účelem sloučení rodiny či humanitárního azylu ani neuvedla.
26. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Zejména s touto ochranou žalobkyně spojovala své žalobní námitky.
27. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého

posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

28. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
29. Předně nutno konstatovat, že žalobkyně neuvedla a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by jí mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Krajský soud je ve shodě se žalovaným v tom, že žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu nehrozí. Přisvědčit je nutno i tomu, jak se žalovaný vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehlavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobkyni popisované potíže nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy, nadto k nim nedocházelo v zemi původu. V té žalobkyně podle své výpovědi neměla žádné problémy. Žalobkyně se obává, že by po návratu do země původu nemohla vést společný život se svým manželem, přičemž důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla právě snaha pobývat s manželem na území České republiky.
30. Dále krajský soud konstatuje, že z podkladů shromážděných žalovaným zřetelně plyne, že situaci v Rusku nelze označit za případ, kdy by navrátilci ze zahraničí byli považováni za speciální kategorii osob, případně byli ohroženi osobami. Žádná zjištěná nebo tvrzená skutečnost nenasvědčuje ani tomu, že by navrátilci se občané byli znevýhodňováni sociálním systémem, případně čelili persekuci v rámci získávání zaměstnání.
31. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
32. Na straně 8 napadeného rozhodnutí žalovaný dále odůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Rusku neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt. S těmito závěry se krajský soud rovněž ztotožňuje a plně odkazuje na jejich odůvodnění žalovaným. Tvrzení žalobkyně ohledně konfliktní situace na Ukrajině není pro posuzovaný případ relevantní, neboť žalobkyně je státní příslušnicí Ruské federace a

rozhodující je tak situace v právě v Ruské federaci, jelikož se jedná o zemi původu žalobkyně (k tomu srov. § 14a odst. 1 *in fine* zákona o azylu).

33. Žalobkyně v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu poukazovala též na svou snahu vést rodinný život, když její manžel měl na území Ruské federace problémy se získáním pobytového oprávnění a ona sama měla obdobné problémy na Ukrajině. Uvedené souvislosti žalovaný posoudil na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že po posouzení informací o zemi původu a skutečností sdělených žalobkyní nepředstavuje případné vycestování žalobkyně ani rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 písm. d/ zákona o azylu).
34. Krajský soud k tomu dodává, že skutečnosti tvrzené žalobkyní neodůvodňují bez dalšího použití čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ochrana soukromého a rodinného života), kterou je ČR vázána. Tvrzený pobyt manžela žalobkyně na území ČR (kterému nebyla udělena mezinárodní ochrana v ČR) neosvědčují bez dalšího splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Podle recentní judikatury správních soudů nejsou rodinné vazby v ČR důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52).
35. Zároveň je třeba konstatovat, že rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody. Tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71). Ve zmíněném rozsudku je dále uvedeno, že k zásahu do rodinného a soukromého života obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území ČR. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznamená, že by cizinec nemohl na území ČR po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost povolení k pobytu opět získat a do ČR se prakticky obratem vrátit. Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomněl, že *„při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. ...V průběhu řízení, jež vedlo k vydání cit. rozhodnutí stěžovatel uváděl okolnosti, které napovídaly, že se ve skutečnosti o výjimečnou životní situaci jednalo, proto byly z hlediska soudního přezkumu relevantní. Stěžovatel sděloval, že má na území ČR manželku (českou občanku), s níž se mu přibližně 2 měsíce před podáním žaloby narodila dcera. Doplnil informace o nepříznivém zdravotním stavu manželky, který jí znemožňuje o dítě se postarat. Tvrzení doložil lékařskými zprávami a posudkem o zdravotním stavu manželky z řízení o invalidním důchodu. Situace, kdy jsou manželka i dítě prakticky odkázáni na péči stěžovatele, nepochybně může svou mimořádností odpovídat případu, kdy by již nutnost pouhého vycestování z ČR mohla být nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.“*

36. Krajský soud dále k věci uvádí, že žalovaný se možným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně zabýval na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Ze žaloby ani ze správního spisu však neplynou žádné skutečnosti, které by byly natolik výjimečné, jako jsou popsány ve výše citovaném rozsudku. Manžel žalobkyně není českým občanem, žalobkyně netvrdila a ani neprokazovala, že by její, případně manželův, zdravotní stav byl nepříznivý, nejde ani o situaci, kdy by žalobkyně byla prakticky odkázána na péči svého manžela nebo opačně. Žalobkyně může realizovat svůj rodinný a soukromý život s manželem na Ukrajině, kde dříve společně žili. Nutno poznamenat, že na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat za hrozbu svévolného násilí v situacích mezinárodního či vnitrostátního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty probíhají ve východní části Ukrajiny (v části Doněcké a Luhanské oblasti), kde však žalobkyně s manželem nepobývali. Bude-li žalobkyně naopak zamýšlet upravit svůj další pobyt na území ČR, měla by tak učinit na základě splnění podmínek dle zákona o pobytu cizinců. Bude-li nezbytné, aby z toho důvodu nejprve z území ČR vycestovala, nelze takovou skutečnost považovat za rozpor s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud připouští, že vyřízení pobytového oprávnění žalobkyně na Ukrajině, stejně jako vyřízení oprávnění jejího manžela pro pobyt v Ruské federaci, může být spojeno s určitými komplikacemi, ovšem namítaná nutnost dokládání řady požadovaných dokumentů nemůže být důvodem udělení doplňkové ochrany. Obzvláště pak za situace, kdy žalobkyně již v minulosti pobytové oprávnění na Ukrajině získala.
37. Krajský soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a to zcela individuálně ve vztahu ke konkrétním zjištěním týkajícím se žalobkyně, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.
38. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdila ani nebylo prokázáno, že by některému jejímu rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
39. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a bylo podpořeno relevantními důkazními prostředky, neboť žalovaný vycházel z aktuálních informací z vícero objektivních zdrojů, přičemž dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, proč žalobkyni nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

V. Závěr a náklady řízení

40. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému

žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. ledna 2021

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně